NAVETISTUL

— “The Commuter” 1953 —

de Philip K. Dick

Traducerea: Cristian Lăzărescu

Mărunţelul era obosit. Încet, îşi făcu loc prin aglomeraţie, de-a lungul sălii de aşteptare, spre casa de bilete. Se aşeză la rând, nerăbdător. Umeri căzuţi, pardesiu bej şi şifonat; istoveala se citea în fiecare cută.

"Următorul", se răsti Ed Jacobson, vânzătorul de bilete.

Mărunţelul împinse pe tejghea cinci dolari. "Dă-mi un abonament nou. Celălalt a expirat." Privi dincolo de Jacobson, la ceasul de pe perete. "E chiar aşa târziu?"

Jacobson luă banii. "În regulă, şefule. Un abonament pentru navetă. Până unde?"

"Macon Heights", spuse mărunţelul.

"Macon Heights." Jacobson cercetă un tabel. "Macon Heights. Nu există un astfel de loc."

Chipul celuilalt se încruntă bănuitor, "Asta vrea să fie un banc?"

"Şefule, nu este nici un Macon Heights trecut aici. Nu pot să-ţi fac abonament pentru o localitate inexistentă."

Ochii bărbatului cel scund se holbară neîncrezători. "Da' acolo-i casa mea. Fac naveta în fiecare seară. Eu..."

"Poftim." Jacobson îi întinse tabelul staţiilor. "Găseşte-l mata."

Mărunţelul trase tabelul de-o parte. Îl cercetă febril, parcurgând lista oraşelor cu degetul tremurător.

"L-ai găsit?" întrebă Jacobson, sprijinindu-se de ghişeu. "Aşa-i că nu e?"

Bărbatul scutură ameţit din cap. "Nu înţeleg. E ilogic. Ceva în e-n neregulă. Trebuie să fie..."

Brusc dispăru. Tabelul căzu pe cimentul sălii de aşteptare. Mărunţelul nu mai era - într-o clipită se ştersese.

"Sfinte Duh ocrotitor", murmură Jacobson. Deschise gura, apoi o închise. Pe pardoseala de ciment nu rămăsese decât tabelul.

Tipul cel scund încetase să mai existe.

"Şi pe urmă?" întrebă Bob Paine.

"Am ieşit şi am ridicat tabelul."

"Chiar dispăruse?"

"Dispăruse mie-n sută." Jacobson îşi şterse fruntea. "Tare-aş fi vrut să-l fi văzut şi dumneavoastră. S-a dus de parcă nici n-ar fi fost. Complet. Fără zgomot. Fără mişcare."

Paine îşi aprinse o ţigară, lăsându-se pe spate în scaun. “L-ai mai văzut vreodată până acum?”

“Nu.”

“Când a venit?”

“Cam pe la ora asta. Aproape de cinci.” Jacobson se duse spre ghişeu. “Tocmai acum apar şi navetiştii.”

“Macon Heights.” Paine răsfoi paginile Ghidului Urban Districtual. “Nu figurează nicăieri. Dacă apare tipul, vreau să-i vorbesc. Să-l aduci înăuntru.”

“Sigur. Nu ţin să mai am de-a face cu el. E nefiresc.” Jacobson se întoarse. “Da, doamnă.”

“Două bilete dus-întors pentru Lewisburg.”

Paine îşi stinse ţigara, apoi aprinse alta. “Am senzaţia c-am mai auzit numele ăsta.” Se ridică şi se apropie de harta de pe perete. “Dar aici nu e trecut.”

“Nu e trecut pentru că nu există un astfel de loc”, spuse Jacobson. “Tocmai eu, care sunt angajat de-aţâţia ani să vând bilete, să nu ştiu nimic de el?” Se întoarse la ghişeu. “Da, domnule.”

“Aş dori un abonament pentru navetă până la Macon Heights”, spuse mărunţelul, privind nervos la ceas. “Şi cât mai repede, vă rog.”

Jacobson închise ochii. Strânse tare pleoapele. Când îi deschise din nou, mărunţelul era tot acolo. Faţa mică şi ridată. Părul rar, ochelari. Pardesiu învechit, şifonat.

“Un moment” Jacobson se apropie de Paine. “El e.” înghiţi în sec; pălise. “Îl recunosc.”

Ochii lui Paine sclipiră. “Adu-l imediat înăuntru.”

Jacobson aprobă şi reveni la ghişeu. “Domnule, vreţi să intraţi vă rog o clipă? Arătă spre uşă.” Directorul adjunct doreşte să vă vorbească.”

Faţa mărunţelului se întunecă. “Da’ ce se-ntâmplă? Trenul e gata să plece.” Deschise uşa şi întră, bombănind. “N-am mai pomenit aşa ceva. Atâta tevatură pentru o hârtie... Dacă pierd trcnu’, compania asta...”

“Luaţi loc”, spuse Paine, oferindu-i un scaun. “Dumneavoastră doriţi un abonament pentru Macon Heights, aşa-i?”

“Şi ce, e ceva-n neregulă cu asta? Da’ ce naiba se-ntâmplă aici? Nu-mi mai puteţi vinde abonamentul, aşa ca şi

până-acum?”

“Ca şi până-acum?”

Bărbatul cel scund se stăpâni cu un efort vizibil. “În decembrie trecut, m-am mutat cu soţia la Macon Heights. Fac naveta cu trenu’ ăsta de zece ori pe săptămână, de două ori pe zi, de şase luni încoace. Şi-mi reînnoiesc abonamentul în fiecare lună.”

Paine se aplecă spre el. “Mai precis, care din trenurile noastre le folosiţi, domnule...”

“Critchet. Ernest Critchet. Trenul B. Nu vă ştiţi propriile orare?”

“Trenul B?” Paine luă un grafic al trenului B, urmărind traseul cu creionul. Nicăieri nu apărea Macon Heights, “Cât de lung e drumul? Cât de mult vă ia să-ajungeţi acasă?*'

“Fix patruş’nouă de minute.” Critchet privi spre ceas. “Dacă prind trenu’.”

Paine socoti în minte. Patruzeci şi nouă de minute. Cam treizeci de mile de oraş. Se ridică şi se apropie de harta cea mare de pe perete.

“Care-i problema?” se interesă Critchet, vădit neîncrezător.

Paine trasă un cerc de treizeci de mile pe hartă. Cercul întretăie câteva oraşe, dar nici-unul din ele nu era Macon Heights. Iar pe linia B nu se afla absolut nimic.

“Ce fel de loc e Macon Heights?” întrebă Paine. “Cam câţi locuitori, după părerea dumneavoastră?”

“Nu ştiu. Poate cinci mii. Eu toată ziua mi-o petrec la oraş. Sunt contabil la Bradshaw Insurance.”

“Macon Heights este o localitate relativ nouă?”

“Păi, cred că da. Avem o căsuţă cu grădină, n-are mai mult de doi ani.” Critchet se foi nerăbdător. “Cum rămâne cu abonamentul meu?”

“Mi-e teamă”, rosti încet Paine, “că nu vi-l pot elibera.”

“Şi de ce mă rog?”

“Nu există o staţie numită Macon Hieghts.”

Critchet sări de pe scaun. “Ce vreţi să spuneţi?”

“Nu există un astfel de loc. Uitaţi-vă şi dumneavoastră la hartă.”

Critchet căscă gura, muşchii feţei zvâcnindu-i. După care se răsuci furios spre hartă, fixând-o concentrat.

“Este o situaţie foarte curioasă, domnule Critchet”, murmură Paine. “Localitatea nu figurează pe hartă şi nici în Registrul Districtual. Nu avem curse care s-o includă. Nu există abonamente pentru ea. Nu...”

Se întrerupse. Critchet dispăruse. Acum o secundă era acolo, studiind harta agăţată. În secunda următoare, nu mai era. Dispărut. Fără urmă,

“Jacobson!” strigă Paine. “A dispărut!”

Ochii lui Jacobson se măriră. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. “Aşa e”, bâigui el.

Paine privi îngândurat la locul gol rămas în urma lui Ernest Critchet, “Ceva se întâmplă”, murmură el. “Ceva al naibii de ciudat.” Îşi luă brusc pardesiul şi pomi spre uşa.

“Nu mă lăsaţi singur!” se rugă Jacobson.

“Dacă ai nevoie de mine, sună-mă acasă la Laura. Numărul îl găseşti pe biroul meu.”

“Vă duceţi la distracţie?!”

Paine deschise uşa spre sala de aşteptare. “Mă cam îndoiesc”, spuse el sumbru, “să fie vorba de aşa ceva.”

Urcă scările către apartamentul Laurei Nichols, câte două trepte deodată. Ţinu soneria apăsată până la deschiderea uşii.

“Bob!” Laura clipi surprinsă. “Cărui fapt datorez această...”

Paine intră ocolind-o. “Sper că nu deranjez.”

“Nu, dar...”

“Probleme. Am nevoie de ajutor. Pot conta pe tine?”

“Pe mine?” Laura închise uşa în urma lui. Apartamentul, elegant mobilat, se afla în penumbră. Pe noptieră, la capul unei canapele verde-închis, era aprinsă o veioză. Draperiile grele stăteau trase în dreptul ferestrei. Radioul cânta încet într-un colţ.

“Poate înnebunesc.” Paine se trânti pe canapea. “Dar măcar să fiu sigur.”

“Cum să te ajut?” Laura i se alătură, languroasă, cu braţele încrucişate, o ţigară între buze. Îşi suflă părul lung din ochi. “Ce-ţi trece prin cap?

Paine o privi, zâmbind absent. “E o surpriză. Vreau să te duci în centru mâine dimineaţă, la prima oră şi...”

“Mâine dimineaţă! Eu lucrez, mai ţii minte? Şi săptămâna asta primesc o serie întreagă de noi dosare.”

“Dă-le-ncolo. Învoieşte-te. Du-te în centru la biblioteca municipală. Dacă nu găseşti nimic acolo, du-te la tribunalul districtual şi răscoleşte fişetele de taxe. Caută până găseşti.”

“Ce să găsesc?”

Paine îşi aprinse meditativ o ţigară. “O localitate numită Macon Heights. Precis am mai auzit numele ăsta. Acum mulţi ani. E clar? Caută prin atlase vechi. Ziare de la raft. Reviste. Dări de seamă. Proiecte urbane. Propuneri înaintate legislaturii districtuale.”

Laura se rezemă de braţul canapelei.

“Glumeşti?”

“Nu.”

“Şi cam de când să-ncep?”

“De-acum zece ani — dacă e nevoie.”

“Doamne Dumnezeule! S-ar putea să am...”

“Stai acolo până găseşti ceva.” Paine se ridică brusc. “Ne vedem mai târziu.”

“Pleci? Nu mă inviţi la cină?”

“Îmi pare rău.” Paine pomi spre uşă. “O să fiu ocupat. Foarte ocupat.”

“Cu ce?”

“Cu vizita la Macon Heights.”

Pe lângă tren se desfăşurau câmpii nesfârşite, întrerupte ocazional de ferme singuratice. Stâlpi de telefon mohorâţi se înălţau spre cerul înserat. Paine îşi privi ceasul. Nu mai avea mult. Un orăşel micuţ se contura în faţă. Câteva staţii de benzină, tejghele la marginea drumului, magazine cu vitrinele luminate. Trenul se opri în gară, scrâşnind din frâne. Lewisburg. Câţiva navetişti coborîră, îmbrăcaţi cu trenciuri, ducând ziare de seară. Uşile se închiseră şi trenul pomi.

Paine se lăsă înapoi pe banchetă, îngândurat. Critchet dispăruse în timp ce privea harta. Dispăruse prima oară când Jacobson îi arătase tabelul staţiilor... Când i se demonstrase că Macon Heights nu există. Era ăsta oare un indiciu? întreaga poveste părea ireală, ca un vis.

Paine privi afară. Aproape ajunsese — dacă ar fi existat un asemenea loc. Dincolo de fereastră, câmpia brună se întindea până 1a orizont. Coline şi ogoare nivelate. Stâlpi de telefon. Maşini gonind pe autostrada districtuală, mici pete negre grăbindu-se prin apus.

Dar nici urmă de Macon Heights.

Trenul îşi continuă drumul. Paine privi la ceas. Trecuseră cincizeci şi unu de minute. Şi nu observase nimic. Doar ogoare.

Parcurse vagonul şi se aşeză alături de conductor, un om în vârstă, cu părul alb. “Ai auzit vreodată de staţia Macon Heights?” se interesă Paine.

“Nu, domnule.”

Paine se legitimă. “Eşti sigur că nu cunoşti pe-aici, prin împrejurimi, o localitate cu numele ăsta?”

“Absolut sigur, domnule.”

“De cât timp eşti pe linia asta?”

“Păi, să tot fie unsprezece ani.”

Paine merse până la prima staţie, Jacksonville. Coborî şi urcă în trenul B ce mergea în sens invers. Soarele apusese. Cerul era aproape negru. Putea întrezări, vag, imaginile de dincolo de fereastră.

Se încordă, ţinându-şi respiraţia. Încă un minut. Patruzeci de secunde. Era ceva acolo? Ogoare nivelate. Stâlpi de telefon mohorâţi. Un peisaj pustiu, gol, între oraşe.

Între? Trenul gonea în continuare prin beznă. Paine privea fix, afară. Era oare ceva acolo în întuneric? Altceva în afara câmpiei?

Deasupra şesurilor se lăţea o aglomerare prelungă de fum translucid. O aglomerare omogenă, acoperind aproape o milă. Ce era? Fum de la locomotivă? Dar locomotiva era diesel. De la un camion de pe autostradă? Tufişuri incendiate? Nicăieri nu se zăreau flăcări.

Deodată trenul începu să încetinească. Paine se încordă. Trenul oprea, intrând într-o gară. Frânele ţipară, vagoanele sc smuciră. Pe urmă linişte.

La celălalt capăt al vagonului, un bărbat înalt, cu haina deschisă, se ridică, îşi puse pălăria şi porni repede spre uşă. Sări jos din tren, pe terasament. Paine îl privi, fascinat. Bărbatul se îndepărta rapid, mergând peste câmpul întunecat. Mergea cu un scop precis, îndreptându-se către bancul de negură ceţoasă.

Bărbatul se înălţă. Păşea la vreo treizeci de centimetri deasupra solului. Coti spre dreapta. Se înălţă din nou, acum aproape un metru. Câteva secunde continuă să meargă paralel cu solul, îndepărtându-se mereu de tren. Apoi dispăru în bancul ceţos. Ca şi cum n-ar fi fost.

Paine se grăbi spre interval. Dar deja trenul începuse să accelereze. Afară, solul se mişca în sens invers. Paine îl văzu pe conductor, un tânăr cu faţă rotundă, sprijinit de peretele vagonului.

"Ascultă", scrâşni Paine. "Ce-a fost oprirea asta!"

"Mă scuzaţi, domnule?"

"Oprirea asta! Unde dracu' am fost?"

"Întotdeauna oprim aici." încet, conductorul băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de orare. Le cercetă pe rând şi îi dădu unul lui Paine. "B-ul întotdeauna opreşte la Macon Heights. Nu ştiaţi asta?"

"Nu!"

"E trecut în orar." Tânărul ridică din nou revista ieftină pe care-o citea. "Întotdeauna opreşte acolo, întotdeauna a oprit. Întotdeauna va opri."

Paine răsfoi nervos orarul. Adevărat. Macon Heights era trecut între Jacksonville şi Lewisburg. Exact la treizeci de mile de oraş.

Norul de ceaţă gri. Norul acela masiv, căpătând rapid concreteţe. Ca şi cum ceva ar fi luat fiinţă. De fapt, ceva chiar *lua* fiinţă.

Macon Heights!

A doua zi, dimineaţă, o găsi pe Laura acasă. Era la bucătărie, îmbrăcată cu un pulover roz-pal şi pantaloni închişi la culoare. Pe masă, în faţa ei, se afla un teanc de notiţe, un creion, o gumă şi o cană cu lapte.

"Cum te-ai descurcat?" întrebă Paine.

"Bine. Am găsit ce te interesa."

"E lungă povestea?"

"Oarecum." Laura răsfiră teancul de hârtii. "Ţi-am făcut un rezumat."

"S-auzim."

"Acum şapte ani, în august, consiliul districtual a votat construirea a trei noi aşezăminte suburbane. Macon Heights era unul dintre ele. A avut loc o dezbatere lungă. Majoritatea antrepenorilor s-au opus acestor proiecte. Spuneau că prea multă mână de lucru va fi atrasă în afara oraşului."

"Continuă."

"S-au purtat discuţii pro şi contra. În cele din urmă, două proiecte au fost aprobate. Waterville şi Cedar Groves. Nu şi

Macon Heights.”

“Înţeleg”, murmură gânditor Paine.

“Macon Heights a fost respins. Un compromis: două aprobări în loc de trei. Celelalte două orăşele au fost finalizate într-un timp record. Le şi cunoşti. Am trecut prin Waterville într-o după-amiază. Un loc mic şi drăguţ.”

“Dar Macon Heights nu.”

“Nu. Macon Heights a fost lăsat deoparte.”

Paine îşi frecă bărbia. “Deci asta-i treaba.”

“Da. Îţi dai seama pentru ce-am pierdut eu jumătate de zi? *Trebuie* să ieşi cu mine astă-şeară. Poate ar fi cazul să-mi caut alt prieten, încep să cred că nu eşti o partidă chiar atât de reuşită.”

Paine încuviinţă absent. “Acum şapte ani.” Deodată îi veni o idee. “Votul! Cât de strâns a fost votul pentru Macon Heights?”

Laura căută în notiţe. “Proiectul a fost respins cu un singur vot împotrivă.”

“Unul singur. Acum şapte ani.” Paine porni spre hol. “Mulţumesc, scumpo. Lucrurile încep să se lege. Chiar foarte bine!”

Opri un taxi în faţa blocului. Maşina îl duse spre gară, prin centru. Afară, firme şi străzi treceau fulgerător. Oameni, magazine şi automobile.

Intuise corect. Mai *auzise* acea denumire. Acum şapte ani. O înveninată dezbatere districtuală asupra unui proiect suburban. Două oraşe aprobate: unul respins şi uitat.

Acum, însă, oraşul uitat începea să existe — şapte ani mai târziu. Oraşul şi laolaltă cu el o felie nedeterminată de realitate. *De* ce? Se schimbase ceva în trecut? Survenise o alterare într-un continuum depăşit?

Ar putea fi o explicaţie. Votul foarte strâns. Macon Heights *aproape* aprobat. Poate unele părţi ale trecutului sunt instabile. Poate acea perioadă specifică, de acum şapte ani, era critică. Poate niciodată nu “îngheţase” definitiv. Un gând straniu: trecutul schimbându-se, după ce a avut deja loc.

Ceva îi fulgeră prin faţa ochilor, reţinându-i privirea. Se ridică repede. Pe partea cealaltă a străzii, la jumătatea unei clădiri, era o firmă. Deasupra unui stabiliment mic şi şters. Când taxiul trecu prin dreptul blocului, Paine se aplecă s-o citească.

BRADSHAW INSURANCE
(SAU)
NOTARIAT PUBLIC

Îşi aminti imediat. Locul de muncă ai lui Critchet. Apărea şi dispărea la rândul lui? Fusese întotdeauna acolo? Simţi o vagă neplăcere la acest gând.

“Dă-i bătaie”, îi spuse Paine şoferului. “Mai repede.”

Când trenul încetini la Macon Heights, Paine se grăbi să-şi facă loc pe interval până la uşă. Roţile se opriră cu un zvâcnet, scrâşnind, şi Paine sări jos, pe terasamentul fierbinte.

În soarele de după-amiază, Macon Heights strălucea şi scânteia, cu şiruri uniforme de case răspândite pretutindeni. În centrul oraşului se înălţa un cinematograf.

Chiar şi cinematograf. Paine traversă liniile spre ocean. Dincolo de gară se afla o parcare. Păşi pe porţiunea rezervată şi trecu pe lângă benzinăria de la colţul trotuarului.

Ieşi chiar în strada principală. Un dublu rând de magazine se întindea înaintea lui. Articole de menaj. Două patiseriii. O casă de schimb. Un supermarket.

Paine continuă să meargă, cu mâinile în buzunare, privind în jur la Macon Heights. Un bloc cu mai multe etaje se înălţa în apropiere, larg şi masiv. Un portar spăla treptele la intrare. Totul părea nou şi modern. Casele, magazinele, pavajul şi trotuarele. Parcmetrele. Un poliţist fixa o amendă pe parbrizul unei maşini. Copaci, succedându-se la intervale regulate. Tunşi cu grijă şi scurtaţi.

Trecu pe lângă supermarket. Lângă intrare se afla o ladă cu fructe — portocale şi struguri. Luă un ciorchine şi muşcă din el.

Strugurele era real, în mod cert. Un Hamburg, mare şi negru, dulce şi zemos. Şi totuşi, acum douăzeci şi patru de ore, aici nu fusese decât un câmp pustiu.

Paine intră într-una din patiserii. Răsfoi câteva reviste, apoi se aşeză la tejghea. Ceru o cafea unei chelneriţe micuţe, cu obrajii îmbujoraţi.

“E un oraş frumos”, spuse el, când fu servit.

“Da, nu-i aşa?”

Paine ezită. “De cât — de cât timp lucraţi aici?”

'Trei luni.”

“Trei luni?” Paine o studie pe blonda mărunţică şi

durdulie. “Locuiţi în Macon Heights?”

“A, da.”

“De mult?”

“Cam doi ani.” Blonda plecă să ia comanda unui soldat, care tocmai se aşezase la tejghea.

Paine sorbi cafeaua şi fumă, observând alene trecătorii. Oameni obişnuiţi. Bărbaţi şi femei, multe femei. Aveau sacoşe cu alimente sau cărucioare mici din sârmă. Maşini treceau şi veneau încet. Un orăşel provincial oarecare, somnolent. Modern şi înstărit. O localitate spilcuită. Fără cartiere mărginaşe. Case mici, atrăgătoare. Magazine cu vitrine incasabile şi firme de neon.

Câţiva puştani năvăliră în patiserie, râzând şi îmbrâncindu-se. Două fete cu pulovere de culoare dcschisă sc aşezară lângă Paine şi cerură limonadă. Vorbeau vesele, frânturi din conversaţia lor ajungându-i la urechi.

Le privi, agasat. Erau reale, cât se poate de reale. Ruj de buze şi unghii roşii. Pulovere şi braţele încărcate cu manuale şcolare. Elevi mulţi, înghesuindu-se nerăbdători în patiserie.

Paine îşi masă fruntea, obosit. Părea imposibil. Poate-şi pierduse minţile. Orăşelul era *real.* Absolut real. Trebuia să fi existat dintotdeauna. O întreagă localitate nu se putea înălţa din nimic; dintr-un nor de ceaţă cenuşie. Cinci mii da oameni, case şi străzi şi magazine.

Magazine. Bradshaw Insurance.

Descoperirea fulgerătoare îl îngheţă. Dintr-o dată înţelese. Se răspândea. Dincolo dc Macon Heights. În oraş. Oraşul, la rândul lui, se schimba. Bradshaw însurance. Locul de muncă al lui Critchet.

Macon Heights nu putea exista fără a deforma oraşul. Erau strâns legate. Cei cinci mii de oameni veneau din oraş. Slujbele lor. Vieţile lor. Oraşul era implicat.

Dar cât de mult? Cât de mult se schimba oraşul?

Paine zvârli o monedă de un sfert pe tejghea şi se grăbi afară din patiserie, spre gară. Trebuia să se întoarcă. Laura, schimbarea. Va mai fi ea oare acolo? Şi chiar viaţa lui, ce bază mai avea?

Spaima îl cuprinsese subit. Laura, toate bunurile sate, planurile, speranţele şi visele. Macon Heights devenise deodată neimportant. Propria-i lume se afla la ananghie. Un singur lucru

mai conta acum. Trebuia să se convingă că viaţa îi rămăsese nealterată. Neatinsă de cercul de schimbare crescând ce înconjura Macon Heights.

“Încotro, amice?” întrebă şoferul de taxi, când Paine ieşi în fugă din gară.

Paine îi dădu adresa locuinţei. Taxiul demară, intrând în trafic. Paine se lăsă pe spate, nervos. Afară, străzile şi clădirile birourilor fulgerau în sens opus pe lângă fereastră Deja funcţionarii ieşiţi de la lucru se răspândeau pe trotuare, adunându-se la fiecare colţ.

Cât de importante erau schimbările? Se concentră asupra unui şir de clădiri. Magazinul universal. Se aflase dintotdeauna acolo? Prăvălia aceea de pantofi, mică şi neagră, de alături. N-o remarcase niciodată.

NORRIS — FURNIZORI DE MOBILĂ

Şi nici de *asta* nu-şi amintea. Dar cum putea fi sigur? Totul era confuz. Cum putea recunoaşte deosebirile?

Taxiul îl lăsă în faţa casei. Paine aşteptă o clipă, privind în jur. La celălalt capăt al blocului, proprietarul delicatesurilor italiene ieşise afară să strângă tenda. Existase vreodată un asemenea magazin de delicatesuri?

Nu-şi putea aminti.

Dar cu alimentara de peste drum ce se întâmplase? În locul acela erau acum nişte vile mici şi îngrijite; păreau a fi de mult timp acolo. Fusese vreodată peste drum o alimentară? Vilele *păreau* trainice.

În dreptul blocului următor sclipea reclama luminoasă a unei frizerii. De câte ori o mai văzuse, oare?

Poate de fiecare dată când venea aici. Sau poate niciodată. Totul se disloca. Lucruri noi se materializau, altele dispăreau. Trecutul se modifica şi memoria era legată de trecut. Cum mai putea conta pe ea? Cum mai putea fi sigur?

Îl cuprinse groaza. Laura. Lumea lui...

Paine alergă pe scara de la intrare şi pătrunse în bloc. Se grăbi pe treptele capitonate, spre etajul doi. Apartamentul nu era încuiat. Împinse uşa, rugându-se în tăcere. Sângele îi zvâcnea în tâmple.

Sufrageria era tăcută şi întunecată. Perdelele erau pe jumătate trase. Privi disperat înjur. Canapeaua albastru-deschis pe care erau răspândite reviste. Masa joasă din lemn de stejar.

Televizorul. Însă camera era goală.

“Laura!” exclamă.

Laura apăru grăbită din bucătărie, evident surprinsă. “Bob! Ce faci acasă? S-a întâmplat ceva?”

Paine se linişti, răsufiând uşurat. “Bună, iubito.” O sărută, strângând-o la piept. Era caldă şi consistentă: absolut reală. “Nu, nu mi s-a întâmplat nimic. Totul e-n regulă.”

“Eşti sigur?”

“Sunt sigur.” Paine îşi scoase tremurând pardesiul şi-l lăsă să cadă pe speteaza canapelei. Se plimbă prin cameră, studiind obiecte, lăsând încrederea să-i revină. Canapeaua albastră, familiară, cu urme de ţigară pe braţe. Vechiul său suport pentru picioare, jerpelit. Biroul unde lucra până noaptea târziu. Undiţele sprijinite de perete în spatele bibliotecii.

Televizorul pe care-l cumpărase abia luna trecută; încă un lucru sigur.

Totul, tot ceea ce poseda, era neatins. Neschimbat. Intact.

“Masa e gata peste o jumătate de oră”, murmură Laura, încă neliniştită, desfăcându-şi şorţul. “Nu te aşteptam atât de devreme. Toată ziua am avut de lucru. Am făcut lună cuptorul. Un comis-voiajor a adus o mostră dintr-un nou praf de curăţat.”

“Da.” îşi privi copia favorită după Renoir, atârnată pe perete. “Nu te grăbi. Uitasem ce bine e acasă. Eu...”

Din dormitor se auzi un plânset. Laura se întoarse repede. “Cred că l-am trezit pe Jimmy.”

“Jimmy?”

Laura râse. “Dragă, nu-ţi mai aminteşti de propriul tău copil?”

“Bineînţeles”, murmură nesigur Paine. O urmă încet pe Laura în camera de alături. “Pentru o clipă doar, mi s-a părut totul... ciudat.” îşi frecă fruntea, încruntându-se. “Ciudat şi străin. De parcă n-ar fi fost precis.”

Erau lângă leagăn, privind la copil. Jimmy se uita în sus, la mama şi la tata.

“Probabil a fost de vină soarele”, spuse Laura. “E îngrozitor de cald.”

“Da, cred că asta s-a întâmplat. Acum însă e-n regulă.” Paine se aplecă şi atinse precaut, copilul. Îşi îmbrăţişă apoi soţia. “Probabil a fost de vină soarele”, repetă el. Îşi coborî

privirea spre ochii ei şi zâmbi.

[*Originally published in „Amazing” Aug/Sep 1953*]